

PALACZ (1) *sb m*

N sg palacz.

Sł stp brak, Cn w innym znaczeniu, Linde XVI (ten sam przykład) – XIX w.

Człowiek palący w piecach: W wyęthłley łnadź wadze yeft v nich [niektórych ojców] pálácź álbo ftrósz/ niż kyedy człowyek vczony/ ten zwłáfczá ktory łyná ná dobre žycye vczy. GliczKsiąż N8.

Synonimy: kalefaktor, palipiecek, sufleta.

Cf [PALICZ]

SBu